

POSTANOWIENIE

Dnia 26 lutego 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Małgorzata Wąsek-Wiaderek

w sprawie J. S.
oskarżonego o przestępstwa z art. 226 § 1 k.k. i in.
po rozpoznaniu na posiedzeniu w dniu 26 lutego 2019 r.,
wniosku Sądu Rejonowego w W.
zawartego w postanowieniu z dnia 14 stycznia 2019 r., sygn. akt II K (...),
o przekazanie sprawy do rozpoznania innemu sądowi równorzędnemu,
na podstawie art. 37 k.p.k.

p o s t a n o w i ł

wniosek Sądu Rejonowego uwzględnić i sprawę przekazać do
rozpoznania Sądowi Rejonowemu w W.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z 14 stycznia 2019 r. Sąd Rejonowy wystąpił do Sądu Najwyższego z wnioskiem o przekazania sprawy o sygn. akt II K (...) do rozpoznania innemu równorzędnemu sądowi, w trybie art. 37 k.p.k.

Sąd Najwyższy zważył co następuje.

Wniosek Sądu Rejonowego jest zasadny i zasługuje na uwzględnienie.

W niniejszej sprawie dobro wymiaru sprawiedliwości uzasadnia przekazanie sprawy do innego sądu rejonowego. Wynika to z okoliczności sprawy, mianowicie tego, że J. S. zarzucono popełnienie przestępstw z art. 226 § 1 k.k. i art. 232 § 1 k.k. w zb. z art. 13 § 2 k.k. w zw. z art. 222 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. na terenie Sądu Rejonowego w W. Pokrzywdzoną w sprawie jest sędzia wskazanego sądu. Akt oskarżenia wpłynął do tegoż sądu.

W ocenie Sądu Najwyższego jest prawdopodobne, że w razie rozstrzygania przedmiotowej sprawy przez wyżej wymieniony Sąd Rejonowy mogłoby powstać przekonanie (zapewne nieuzasadnione), o braku warunków do jej rozstrzygnięcia w sposób obiektywny. Tymczasem w orzecznictwie Sądu Najwyższego wskazuje się zasadnie, że kryterium "dobra wymiaru sprawiedliwości" z art. 37 k.p.k. należy odnosić do sytuacji, które mogą wywierać wpływ na swobodę orzekania sądu lub stwarzać w odbiorze społecznym przekonanie o niezdolności tego sądu do obiektywnego i rzetelnego rozpoznania sprawy (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 16 maja 2018 r., V KO 31/18, Lex nr 2490340; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 14 czerwca 2018 r., III KO 62/18, Lex nr 2508531).

W zaistniałym układzie sytuacyjnym przekazanie sprawy innemu sądowi równorzędnemu ma na celu wykluczenie mogących powstać wątpliwości w tym przedmiocie. Podobne stanowisko zajął Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 7 czerwca 2018 r. w sprawie o sygn. akt V KO 41/18, stwierdzając, że „jeśli przedmiotowy czyn miał być popełniony w siedzibie sądu okręgowego w toku interwencji Policji podjętej na wezwanie prezesa tego sądu, to dla uniknięcia zarzutów, które mogłyby wskazywać na brak obiektywizmu i bezstronności przy rozpoznaniu zażalenia, celowe jest, by nie było ono rozstrzygane przez sąd rejonowy funkcjonujący w obszarze właściwości miejscowej tego sądu okręgowego” (opubl. Lex nr 2506137).

Stanowisko Sądu Rejonowego zawarte w postanowieniu z dnia 14 stycznia 2019 r. jest trafne i uzasadnia przeniesienie rozpoznania sprawy o czyny zarzucone J. S. do innego sądu równorzędnego, ponieważ przemawia za tym dobro wymiaru sprawiedliwości.

Mając powyższe na uwadze Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji.